

WAAROM EERST DE HELE BIOSCOOP EN TOEN MIJN BESTE VRIENDIN MOEST HUILEN

Mijn vriendin zegt dat het leven soms net een zwarte kat is. Ongemerkt besluipt het je, dan schuift het zijn nagels uit en wordt je hart opengekrabd. Mijn vriendin zegt heel vaak zulke vreemde dingen over het leven en vroeger begreep ik soms niet wat ze bedoelde. Maar toen werd mijn leven opeens een zwarte kat, en toen het zijn nagels uitstak, begreep ik mijn vriendin plotseling. Alleen was ze toen mijn vriendin niet meer, en dat is precies waar het om gaat in dit verhaal. Maar het gaat natuurlijk om nog veel meer: om Sneeuwwitje en de zeven dwergen, om *Dracula's dochters* en mijn gevecht tegen de draak, om de uitslover, Gloria en *The Lion King* en natuurlijk ook om mijn wens en om het ongeluk... maar nu heb ik al te veel verteld. Geen mens begrijpt dit verhaal als ik het van

achteren naar voren vertel. Dus begin ik bij het begin.

In het begin was ik Catgirl en sneeuwde het buiten. De sneeuw was wit en mijn leren kostuum was zwart, net als mijn glimmende laarzen en mijn kattenstaart die op de rode loper achter me aan sleepte. Die rode loper lag voor de bioscoop, want vandaag ging mijn speelfilm in première.

Al maandenlang draaide de trailer van mijn film in alle bioscopen, en de wereld kon nauwelijks wachten om mij te zien. Ik, de beroemde actrice Lola Veloso, als Catgirl. Natuurlijk had ik al in veel films de hoofdrol gespeeld, maar *Catgirl* was absoluut mijn beste rol tot nu toe. Toen het licht in de bioscoop uitging, was het doodstil. Het gordijn ging open en de film begon. Ik klom op flatgebouwen, verjoeg vijanden met mijn vlijmscherpe klauwen en natuurlijk redde ik de wereld. Maar mijn lievelingsscène was die waarin ik de jongen redde van wie ik hield. En die ik daarna kuste. De jongen van wie ik hield, heette Alexandre. Ik had hem naar mijn schuilplaats gebracht, want hij was zwaargewond en daarom kuste ik als eerste zijn wonden. Je moet weten dat mijn Catgirl-kussen een magische uitwerking hebben. Toen ik zijn wonden met mijn kussen had genezen, zoende ik Alexandre op zijn

mond. Niet dat hij daar gewond was, maar ook daar had mijn kus een magische uitwerking, want Alexandre vroeg of ik met hem wilde trouwen. Ik dacht even na en zei toen 'miauw'. Dat betekent in kattentaal: 'Ja, dat wil ik.'

Op dat moment begonnen alle mensen in de bioscoop te huilen, vooral mijn *papai*, die natuurlijk naar de première was gekomen, samen met mama, oma, opa, mijn tante Liesbeth, Penelope, mijn vriend Alexandre en mijn beste vriendin Flo. Die had overigens ook een rol in *Catgirl*, alleen niet de hoofdrol, want die had ik tenslotte. Toch ging ook mijn beste vriendin huilen. Eerst zachtjes, toen steeds harder en toen zo hard dat ik mijn ogen opendeed – en terugkeerde naar de werkelijkheid. Jullie weten wel waarheen, of niet?

Ja, de werkelijkheid, dat was mijn kamer in de Bismarckstraat 44 in Hamburg, en daar was ik dan wel Lola Veloso, maar niet Catgirl en ook geen beroemde actrice, maar de dochter van mama en papai, de kleindochter van oma en opa, de nicht van tante Liesbeth, de beste vriendin van Flo – en zoals bijna elke nacht had ik last van slapeloosheid. Jullie weten het vast nog wel: als ik niet slapen kan, begin ik te fantaseren en stel ik me voor wie ik zou zijn als ik niet ik was. Dan ben ik zangeres of jour-

naliste of spion, en heb ik ook meestal een andere naam. Maar als beroemde actrice heb ik besloten om mijn echte naam te houden. Ten eerste omdat ik in mijn vele filmrollen sowieso altijd andere namen heb, en ten tweede omdat Lola Veloso voor een beroemde actrice echt wel heel goed klinkt.

De jongen van wie ik hou heet ook in het echt Alexandre, omdat hij Frans is en in Parijs woont. Maar ik noem hem Alex en hij noemt mij Lola Leeuw-*in* of *ma chérie*. Dat is Frans voor 'mijn schat', en het smelt op de tong als een magisch woord. Mijn beste vriendin Flo woont in Hamburg en die nacht lag ze naast me.

Ze sliep, en huilde echt. Ze huilde zo vreselijk heftig dat mijn hoofdhuid begon te kriebelen. Ik kneep in haar wangen tot ze haar ogen opendeed en 'au' zei.

'O, deed dat pijn?'

Flo knikte. 'Ja,' zei ze. 'Je hebt me ontzettend pijn gedaan.'

'Sorry,' zei ik. 'Ik wilde je alleen maar wakker maken. Daarom kneep ik je.'

Flo schudde haar hoofd. 'Nee, dat was het niet. Het was wat je zei.'

Hè, wat was dat nou? 'Ik zei niets,' zei ik.

'Wel waar,' zei Flo, en haar stem klonk heel zwak.

“Ik haat je en ik wou dat je dood was!” Dat zei je, en toen liep je weg en ik wist dat het voor altijd was.’

Ik ging overeind zitten. ‘Dat was toch alleen maar een droom, Flo.’

‘Ja, dat weet ik wel, maar hij was zo...’ Flo streek door haar zwarte piekharen. ‘...hij was zo echt.’

Ik hield een zakdoekje voor de neus van mijn beste vriendin. ‘Flo, doe niet zo raar, zoiets zou ik toch nooit zeggen?’

Flo snoot haar neus en stond toen op om een glas water te halen. Toen ze de kamer uit was, kreeg ik een heel raar gevoel in mijn buik. Dat gevoel ging niet over toen Flo weer terug was, naast me kwam liggen en begon te praten over het toneelstuk. Ook in het echt wilde ik namelijk eigenlijk best wel een beetje actrice worden. Ik zou dan wel niet Catgirl spelen, maar ik zou wel over een paar maanden in het schooltoneelstuk spelen – en met een beetje geluk kreeg ik de hoofdrol in het stuk dat juf Wiegelman voor ons had uitgezocht. Het was *Sneeuwwitje* en morgen zouden we beginnen met de repetities. Eerlijk gezegd vind ik het stuk een beetje suf. Ik bedoel maar, we zitten in groep zes! Maar opa zegt altijd dat je klein moet beginnen en ik vind dat hij daar gelijk in heeft. Catgirl kon ik ’s nachts zijn. Overdag zou ik Sneeuwwitje spelen.

‘Als Annalisa die rol tenminste niet krijgt,’ bedacht Flo. Annalisa wilde namelijk ook Sneeuwwitje zijn.

‘Annalisa!’ briede ik. ‘Heb je wel eens een blonde Sneeuwwitje gezien?’

‘Nee,’ gaf Flo toe. ‘Maar als het dáárom gaat, krijg jij die rol ook niet.’

Ik zuchtte. Jammer genoeg had Flo gelijk. Want ik was ook blond en niet donkerharig zoals mijn papai, maar dat kon ik best veranderen.

‘Ik kan een pruik kopen. Of mijn haren verven.’

Flo gaapte. ‘Maar dat kan Annalisa ook.’

‘Maar toch,’ zei ik, ‘als íemand Sneeuwwitje wordt, dan ben ik het. Wacht maar af.’

Ik nestelde me naast Flo en een paar minuten later was mijn vriendin in slaap gevallen. Maar ik bleef wakker. Ik probeerde om weer Catgirl te worden of mijn premièrefeest te vieren of ten minste de Sneeuwwitje-rol voor Annalisa’s neus weg te kapen. Maar op de een of andere manier hoorde ik steeds weer die zin die ik in Flo’s droom had gezegd. Ik kwam weer uit bed en liep naar het raam. Buiten vielen enorme sneeuwvlokken uit de lucht en toen ik het raam opendeed, was de wereld wonderbaarlijk stil.

‘Ik zal je nooit haten, Flo,’ verbrak ik zachtjes de

stilte. Mijn vriendin smakte in haar slaap en toen ik naast haar ging liggen, bedacht ik dat ik eigenlijk heel gelukkig was. Ik had een beste vriendin, ik had een jongen van wie ik hield en heel gauw zou ik ook nog

een ontzettend leuke rol krijgen. En dan was ik bijna een echte actrice. Dat zei papai tenminste, toen we 's avonds aten in De Parel van het Zuiden.

DONKERE GEZICHTEN EN EEN VLIEGENDE NOORDZEE- KRABSTAART

Het is nog helemaal niet zo lang geleden dat De Parel van het Zuiden bijna de grootste flop van Hamburg was geworden. De Parel van het Zuiden is ons Braziliaanse havenrestaurant, waar Flo's moeder als serveerster werkt, als ze tenminste niet op het podium staat en zingt. Als ze dat doet, ziet ze eruit als een superster. Na haar laatste optreden kreeg ze zelfs een aanbieding van een muziekproducer om samen met de Braziliaanse muzikant Eduardo Macedo een cd op te nemen. En nu is De Parel van het Zuiden de grootste topper van Hamburg – dankzij Flo en mij. Een tijdje geleden waren we geheim agenten. Onze grootste vijand was de uitslover, een beroemd restaurantcriticus, die ontzettend akelig had gedaan tegen Penelope en ons restaurant wilde vernietigen met een gemeen arti-